

Til § 14.

6) *Stk. 1, 2. pkt.*, affattes således:

„Kapitel 1 har gyldighed indtil den 28. februar 1977 og kapitel 2 og 4 indtil den 1. marts 1977.“

7) *Stk. 2* affattes således:

„*Stk. 2.* Ved denne lovs ikrafttræden ophæves lov nr. 49 af 11. marts 1975 om avancestop og prisdæmpende aftaler, som ændret ved lov nr. 70 af 26. februar 1976.“

B e m æ r k n i n g e r.

Til nr. 1.

Ændringsforslaget er især nødvendigt, for at huslejestoppet ikke skal ramme genudlejninger. Dels i erhvervslejemål i hele landet og dels i boliglejemål i de restriktionsfrie kommuner.

Vedtages ændringsforslaget ikke, kommer stoppet på disse områder ikke som tilsigtet af regeringen til blot at virke i nogle få uger, men helt frem til 1979 og 1982, jfr. lejelovens § 35, stk. 2.

Til nr. 2.

Forslagets § 10 har absolut intet at gøre i en indkomststoplov. Paragraffen er indsmuglet i forslaget af de usolidariske kredse, som anser det for en skatteyderpligt at redde ansigtet for de socialdemokratiske topledere i de såkaldt sociale boligselskaber.

Fremskridtspartiet er modstander af, at staten fortsat skal frådse til dette formål. Skal det endelig ske, må den eneste ikke helt uanstændige vej imidlertid være, at boligministeren fremlægger et samlet prospekt over de milliardforanstaltninger, der bliver nødvendige, hvis disse topledere fejlgreb skal skatteyderbetales, så de kan bevare deres stillinger. Dette prospekt må derefter behandles på normal folketingsvis. Det må totalt afvises, at den del af de nye tilskudsordninger, som findes i § 10, bliver hastegennemtruffet som en del af en kriselov uden om folketingets boligudvalg.

Ikke blot i formål og gennemførelsesfacon er § 10 afskyelig. Også indholdet må afvises. Det er synd for familierne i lejeboligerne med det alt for høje lejeniveau, at de skal

afskæres fra den tryghed, umiddelbare glæde og de mange andre fordele, som ligger i ejerskab til egen bolig.

Fremskridtspartiet anviser derfor som sædvanlig den løsning på problemet, som står at læse på side 6-7 i Fremskridt nr. 9-1974.

Til nr. 3.

Forslaget træder i stedet for de påtænkte ændringer i udbetalingsterminerne i lov om boligbyggeri.

Til nr. 4.

Anker Jørgensen-regeringens politik har skabt uro og ubalance i arbejdsforholdene.

Yderligere tragiske ulykker kan undgås ved gennemførelse af fremskridtspartiets forslag om reallønsfremgang gennem skattelettelse, tilbageførsel af arbejdsformidlingen til fagforeningerne, nedlæggelse af arbejdsretten til fordel for de mere menneskenære lokale underretter og overflytning af sygelønsordningen (5 ugers reglen) til det offentlige.

I stedet vil den socialdemokratiske regering så byde arbejdspladsernes folk den § 11, hvis ophavsmands skrivebord må stå langt fra 1976's arbejdspladser. Især de normal-lønnede er gennem de sidste fire år af socialdemokrater med følge blevet så stærkt mishandlede, at eksplosionsrisikoen burde afskrække Anker Jørgensen og hans augustvenner fra at lege med tændstikker.

Og så er § 11 endda selv ud fra forligspartiernes grundopfattelse aldeles overflødig. Juridisk siger den nemlig ikke noget nyt i forhold til den aftalelovs § 29, som siden 1917 upåagtet har samlet støv på de retslæres boghylder. § 11 skaber blot en teoretiskertumleplads for diskussion om den retsklarhed, dens gennemførelse vil indebære.

Men til sligt er livets virkelige problemer alt for alvorlige.

Til nr. 5.

Som folketingsmand Bernhard Baunsgaard og flere af hans radikale gruppefæller så fortrinligt har redegjort for i motiverne til deres lovforslag nr. 108 af 17. november 1976, bør skrive- og regnefejl og deslige ikke kriminaliseres ved de hoveriarbejder, som vore dages lovgivere i så rigeligt mål strør ud over de mindre erhvervsdrivende og deres medhjælpende hustruer.